

литы ще станѣтъ. Колкото ги обработвате по-вѣче, толкози по-много плодъ ще родятъ.

По-малкото момче, на име Стоенчо, работяло безъ почивка. Цѣль день чистяло дървото си отъ гасеницытѣ, които бяхъ му изпоѣли листето и цвѣта. Подкастрияло го отсамъ - оттатъкъ за да расте направо, разкопавало окол дънера му за да са вмѣква полесно при корена му росяна влага и слънчѣва топлина. Неговата майка не са е грыжила толкози за него въ дѣтинството му, колкото то са грыжало за своято ябълчена младочка.

Михалъ пѣкъ, батю му, непохващаль работа. Той прекарваль деня отъ сутринь до вѣчерь да се варгаля по селското купище, отъ дѣто замѣрять съ камане който заминяль край него, и ходяль да търси махленскытѣ селенчета за борба и за бой. Краката му быле изподраны, испободены; челото му было покрыто съ буцы отъ сбита кръвь, бѣлѣзы отъ боѣветѣ му.

Съ една дума, ябалченото си дърво до толкози занемариль, щото само презъ ѣсента са свѣстиль за него, когато видѣль Стоенчовото дърво обвиснало отъ ябълкы, попыстрены отъ божурена червенина и златна жълтина, които бяхъ изчеснали клонитѣ, ако съ помагалкы не ги подпираше Стоенчо. Смаяль